

El pare de la Maria Àngels Camós va crear el 1948, avui fa cinquanta anys, l'empresa Somac, dedicada a la construcció, a la reparació i al manteniment de maquinària. Ell va partir des de zero, i després de deixar-hi pràcticament tota una vida, va arribar a tenir gairebé vuitanta treballadors, a la companyia. Ella, per la seva part, era la seva única filla i, per tant, també l'única persona que podia continuar el negoci familiar quan ell va morir, ara fa quinze anys.

“El meu pare es pensava que quan ell ja no hi fos l'empresa s'enfonsaria, i jo vaig decidir que la meva obligació era intentar que això no passés. És clar que he de dir també que la sort va acompanyar-me, perquè em va recolzar un equip humà fabulós que vaig conservar de quan el meu pare portava el negoci, i sense el qual no me n'hauria pas sortit”, reconeix sense embuts aquesta empresària gironina.

Val a dir, tanmateix, que quan la Maria Àngels va posar-se al capdavant del negoci, Somac no estava en un moment massa dolç, precisament. **“Hi havia hagut un període de crisi, ja sigui perquè el meu pare era ja un home gran, ja sigui per una qüestió de conjuntura econòmica, o per altres raons”,** explica. El cas és que ella va optar per reduir despeses, mentre anava situant-se en la seva nova feina i aprenent tot el que li feia falta: **“Després d'un any, vaig veure clar que me'n sortiria i que tornàvem a tirar endavant. Llavors ja vam anar tornant a la normalitat, sense haver de restringir tant les despeses.”**

En l'actualitat, Somac té un taller a la vila de Blanes, a la comarca de la Selva, i un altre a Girona, on s'està la Maria Àngels perquè allà hi ha l'oficina central i ella és qui es responsabilitza de la gerència d'una empresa que en total dóna feina entre seixanta i vuitanta treballadors. És clar que a l'estiu aquesta xifra augmenta considerablement, ja que quan les empreses fan les corresponents vacances és el moment en què Somac pot dur a terme sense interferències la tasca de manteniment de les màquines a les fàbriques que els ho sol·liciten.

Altres feines que fan els tallers de la Maria Àngels són també el disseny de nova maquinària i les reparacions. **“Construir una màquina per a un client pot ser molt ràpid o molt lent; amb algunes ens hi hem hagut de barallar durant molt de temps”,** diu la propietària del negoci. Comenta també que la comanda ideal seria aquella que el client encarregués adjuntant-hi un plànol de la màquina, però afegeix que la majoria no tenen oficina tècnica a la seva fàbrica i que, per tant, els arriben només amb un esbós de quatre ratlles que després s'haurà de desenvolupar.

Cal afegir en aquest sentit que al taller de la capital del Gironès també fan mecanitzats, per posar un exemple de motlles d'alumini, els quals, convertits en maquinària per Somac, serviran perquè una fàbrica de cotxes pugui elaborar després els seients dels vehicles. A Blanes, en canvi, estan especialitzats en caldereria: calderes per a maquinària, canonades, dipòsits... Així doncs, l'empresa de la Maria Àngels cobreix

un ampli ventall de productes metal·lúrgics i està, per tant, força consolidada al sector.

A la seva propietària això li proporciona una gran satisfacció, però remarca a la vegada que la vida d'empresària és bastant més difícil i cansada del que mai no havia pogut sospitar: **“Ara ho segueix sent, però al principi, quan m'ho havien d'estar ensenyant tot, encara era més dur, perquè la jornada no s'acabava mai. Tot i així, l'empresa s'acaba estimant molt i molt, i es converteix en una part fonamental de la teva vida”,** ens assegura. Els sacrificis, però, són grans, i les recompenses, menors que antany: **“Abans les empreses donaven molts més beneficis. Actualment els marges comercials no són tan grans, perquè hi ha molta competència.”**

La metal·lúrgia és un dels sectors tradicionalment reservats als homes, de manera que, com és habitual, als tallers de Somac no hi ha una sola dona. La Maria Àngels només té empleades que treballen a l'oficina i a altres departaments de l'empresa. Ser gerent d'una firma en aquest sector tant masculinitzat no suposa, ara com ara, cap problema per a ella, però recorda perfectament com en els primers anys d'agafar les regnes del negoci més d'un cop algun porter de fàbrica li va barrar el pas. **“Veien una dona i no em permetien entrar, trucaven el director per veure si em podien deixar passar... Això, però, ja és aigua passada, i avui en dia sona fins i tot grotesc”,** diu.

Quant a aquest canvi d'actituds en la mentalitat de la gent, només cal assenyalar que la nostra protagonista en aquestes dues pàgines és ara del parer que actualment no resulta cap handicap extraordinari ser una dona empresària. Simplement, afirma, té certs avantatges i certs inconvenients, com tot: **“Nosaltres tenim més facilitat en el tracte que els homes, i també solem ser més resolutives, prenem amb més velocitat i fermesa les decisions. A vegades, però, la nostra espontaneïtat ens traeix, perquè ens fa equivocar-nos més.”**

Haver de manar en una empresa com Somac, amb una majoria absoluta d'homes, no li ha resultat mai problemàtic, a la Maria Àngels, potser perquè quasi tots els treballadors que té al seu càrrec hi porten força temps, semblen trobar-s'hi a gust i hi ha un bon ambient de treball. Però si el tracte amb el personal no li ha portat maldecaps, les àrees econòmica i comercial del negoci, en canvi, han estat bastant més complexes, per a ella. Aquí és on aquesta empresària catalana ha experimentat més dificultats fins que no ha aconseguit, amb els anys, anar descobrint tot el que cal saber del funcionament d'una empresa.

Val a dir, finalment, que els dos fills que té la propietària de Somac treballen amb ella, la noia al departament de qualitat, a l'oficina de Girona, i el noi d'enllaç entre la seu de Blanes i la central, i que després de quinze anys al peu del canó, i ara que tots dos ja són grans, la Maria Àngels aprofita per anar delegant responsabilitats en ells, i confia que tant l'una com l'altre voldran fer-se càrrec de l'empresa quan ella la deixi. **“Plegaré i no em veureu mai més”,** diu que crida sempre quan s'enfada al negoci, però ningú no s'ho creu, i ella, encara menys.

Maria Àngels Camós - Girona / Blanes (el Gironès / la Selva)